

IN DIE HOOGGEREGSHOF VAN SUID-AFRIKA
(APPÈLAFDELING)

In die saak tussen:

J T GROBBELAAR

Appellant

en

DIE STAAT

Respondent

CORAM: Wessels, Viljoen, ARR Galgut, James et
Nicholas WnARR

VERHOOR: 5 Mei 1983

GELEWER: 24 Mei 1983

U I T S P R A A K

WESSELS, AR

Appellant, 'n 40-jarige Blanke man, is in die

Transvaalse Provinsiale Afdeling deur MOLL,R en twee as-

sessore aan (1) moord sonder versagterende omstandighede

en .....

en (2) poging tot moord skuldig bevind. Die voorsittende regter het ten aansien van die moordklagte die verpligte doodvonnis opgelê. Ten aansien van die tweede klagte is appellant tot vyf jaar gevangenisstraf veroordeel. Appellant se aansoek om verlof om na hierdie hof teen sy skuldigbevinding aan moord asook die bevinding dat by die pleging daarvan geen versagtende omstandighede aanwesig was nie te appelleer is deur die voorsittende regter afgewys. Appellant is by hierdie hof in hoër beroep teen (1) die bevinding van die hof a quo dat daar geen versagtende omstandighede by die pleging van die moord aanwesig was nie en (2) die doodvonnis wat deur die voorsittende regter beveel is, na aanleiding van verlof daartoe aan hom ver-

leen .....

leen kragtens die bepalings van a 316(8)(c)(ii) van Wet
No 51 van 1977. Ek verwys voortaan na appellant as
die beskuldigde.

Die oorledene, 'n volwasse Blanke man, het ge-
durende die aand van 28 Desember 1981 as gevolg van 'n koeël-
wond in sy hart gesterf. Dit is gemene saak dat be-
skuldigde die noodlottige skoot met sy 9 mm Parabellum
pistool afgevuur het. Voor die noodlottige skiet-
voorval die betrokke aand was oorledene by die Vereeniging-
Polisiestasie as polisierveservis aan diens. Die voor-
val het in Ammstraat, Sonlandpark, Vereeniging, voor die
huis van mnr R L Mans plaasgevind.

Die omstandighede wat tot die noodlottige skiet-

voorval .....

voorval gelei het, kan kortliks soos volg opgesom word.

Ongeveer 20 jaar voor die skietvoorval was beskuldigde

aan mev Mans verloof toe hulle albei in die Vrystaat

woonagtig was. Die verlowing is egter beëindig, en

was daar geen verdere omgang tussen hulle totdat hulle

mekaar toevallig op 4 Mei 1980 raakgeloop het toe mev

Mans om 'n lening aansoek gedoen het by 'n firma waar be-

skuldigde werksaam was. Beskuldigde was 'n getroude

man, maar sy huwelikslewe was ongelukkig. Mev Mans

het beskuldigde meegedeel dat haar huwelikslewe ook onge-

lukkig was en dat haar man haar by geleentheid aangerand

het. Dit is dus hoegenaamd nie vreemd nie dat die

vriendskap .....

vriendskap tussen beskuldigde en mev Mans herleef het en dat hulle mekaar na die toevallige ontmoeting by geleentheid gesien het. Volgens die getuienis wat by die verhoor deur hulle afgelê is, was die vriendskap bloot van platoniese aard. Mev Mans het in die omstandighede waarin sy haar bevind het, 'n behoefte aan vriendskap gehad en beskuldigde het daarin voorsien. Soos meermale in situasies van hierdie aard gebeur, het iemand dit goed gedink om mnr Mans in te lig oor die verhouding tussen sy vrou en die beskuldigde. Mnr Mans het die saak met beskuldigde bespreek, en was blykbaar aanvanklik gerusgestel met die beskuldigde se ver-

duideliking .....

duideliking dat die verhouding tussen hom en mev Mans
bloot van 'n platoniese aard was. Dit blyk dat mnr
Mans aanvanklik begrip getoon het vir sy vrou se behoefte
aan beskuldigde se vriendskap. Sy benadering was,
egter, dat die verhouding tussen sy vrou en beskuldigde
nie op 'n heimlike grondslag moes plaasvind nie. Dit
is insiggewend van beskuldigde se karakter dat hy dit goed
gedink het om mnr Mans te berispe in verband met die ma-
nier wat hy sy vrou behandel het. Dit blyk voorts
dat die twee families by 'n geleentheid waar vleis gebraai
is gesellig saam verkeer het. Later van tyd, egter,
het sake tussen mnr Mans en beskuldigde vertroebel.

Dit is onnodig om in detail die redes vir die verslegting

van .....

van die verhouding tussen mnr Mans en beskuldigde te behandel. Dit het egter nie die vriendskap tussen mev Mans en beskuldigde geaffekteer nie. Wat wel uit die getuienis blyk is dat mnr Mans aangedui het dat wat hom betref beskuldigde nie meer welkom sou wees om sy huis te besoek nie. Dit blyk voorts dat dit mev Mans se houding was dat die huis ook hare was, en dat sy dus geregtig was om haar vriende te nooi om haar daar te besoek, al sou haar man nie daarmee genoeg neem nie.

Ek behandel voortaan die gebeure gedurende die aand van 28 Desember 1981 wat tot die noodlottige skiet-
 voorval gelei het. Ná oorweging van die getuienis het die hof a quo die volgende bevindings gedoen:

"Ons .....

"Ons bevind dat die beskuldigde se broer en seun na tienuur op hierdie aand by die Mans huis aangekom het. Ons bevind dat hulle nie gegaan het om koffie te drink nie, maar gegaan het omdat hulle beoog het om Mans aan te rand, soos Mans inderdaad getuig die dreigement oor die telefoon was, of andersins om Mans uit te tart. Dit bevind ons as die enigste verduideliking vir die rit na tienuur daardie aand.

Ons bevind dat Mans, die beskuldigde en sy broer sien kom het en dat hy sy vrou gesê het om hulle weg te stuur van die huis af.

Ons bevind dat hy die polisie gebel het en 'n klagte van betreding gelê het.

Ons bevind origins dat mev Mans die beskuldigde en vir Koos wel gevra het om te gaan, wat hulle nie gedoen het nie.

Ons bevind dat die voertuie in hierdie saak geparkeer was soos Mans, Wright en Hoffman getuig het.

Ons bevind origins dat die polisie om ongeveer 10.30 opgedaag het by die Mans-huis as gevolg van die oproep wat

gemaak is na Radiobeheer en dat die vanga geparkeer was soos getuig deur Wright.

Ons bevind dat die polisie by Grobbelaar, dit is Koos Grobbelaar, se voertuig en die wit bakkie verbygestap het en dat beide Koos en Pierre op daardie stadium in die kar gesit het.

Ons bevind dat Wright 'n R1 geweer op sy skouer gedra het vir die redes wat hy aangevoer het in sy getuienis.

Ons bevind origens dat toe Wright en die oorledene op die stoep kom, mev Mans en beskuldigde besig was om mekaar te omhels en ons aanvaar dat dit deel van die afskeidskus was.

Ons bevind dat Wright van mev Mans verneem het waar Mans was; dat sy hulle ingewys het; dat sy in die vertrek was, in alle waarskynlikheid by die deur.

Ons bevind dat Mans 'n klagte van betreding teen beskuldigde gelê het en gemeld het dat beskuldigde reeds vantevore hom aangerand het.

Ons bevind origens dat beskuldigde intussen gestap het na die kar en sy

broer Koos.

Ons bevind ook dat Wright en Mans uitgestap het; dat Mans voor geloop het, gevolg deur Wright en die oorledene.

Ons bevind dat Mans beskuldigde uitgewys het en Wright hom gevra het wat hy op die perseel seek.

Ons bevind dat die beskuldigde se antwoord daarop was, 'Is dit betreding buite die erf?'

Ons bevind dat Wright hom gevra het of hy vroeër die aand enige alkohol geneem het en dat die beskuldigde inderdaad die onkuise uitlating gemaak het waarna ek reeds verwys het.

Ons bevind dat Wright sy hand op die skouer van die beskuldigde geplaas het en gesê het dat hy hom arresteer vir betreding; dat beskuldigde omgeswaai het en aan die Chevy se deur vasgehou het; dat die oorledene, wat vroeër by die hek die R1 geweer van Wright ontvang het om in die vangwa te plaas, toe teruggekom het; dat Wright beskuldigde aan die linkerkant vasgevat het en die oor-

ledene aan die regterkant; dat hulle hom gedra-sleep het na die vangwa; dat die beskuldigde losgeruk het en agteruit gesteier het na die middel van die T-aansluiting; dat die oorledene die knuppel wat blykbaar van Wright losgekom het in die worsteling, soos Wright getuig, in die hande gekry het; dat die oorledene voor Wright op hierdie stadium was en dat hy die beskuldigde gedreig het met die knuppel deur hom toe te voeg om op te hou met sy nonsens, anders sou hy hom bydam, of iets van daardie aard; dat beskuldigde toe sy rewolwer tevoorskyn gebring het; dat hy die uitlating inderdaad gemaak het, 'julle wil my mos aanrand', feitlik terselfder tyd op die oorledene gevuur het deur met albei hande op hom aan te lê; dat die beskuldigde toe die vuurwapen in Wright se rigting geswaai het, 'n skoot op hom gevuur het, maar dat Wright feitlik op dieselfde oomblik tussen die bakkie en die vangwa deurgeduik het waarna beskuldigde nog 'n skoot gevuur het; of die tweede skoot, of die

derde .....

derde skoot het die bakkie hoog in die bak getref, direk.

Ons bevind dat Wright om die vangwa beweeg het en beskuldigde sien staan en op hom gevuur het, maar hom gemis het; dat beskuldigde toe Oosthuizenstraat afgehardloop het in 'n oostelike rigting op die suidelike sypaadjie en by herhaling geskreeu het, 'ek laat my nie aanrand nie'.

Die beskuldigde is 'n goeie skut. Dit kom uit sy eie mond. Op vier treë het die beskuldigde met albei hande aangelê in hierdie omstandighede na die ooredene en die skoot afgetrek. Daar kan nie die minste twyfel wees - en dit is ons bevinding - dat hierdie 'n geval is van dolus directus."

In die bogemelde bevindings van die hof a quo

word daar nie verwys na beskuldigde se getuienis dat hy

aangebied het om self na die polisie-stasie te gaan omdat

hy nie soos "n bandiet" in die vangwa opgesluit wou word

nie .....

nie. Dit blyk ook uit die getuienis dat hy woedend was en hom heftig verset het teen die poging van die polisie om hom in die vangwa toe te sluit. Met ander woorde, sy verset was eerder teen die opsluit in die vangwa as teen die arrestasie gerig. Vir beskuldigde, ten opsigte van wie die hof a quo, onder meer, bevind het dat hy van 'n arrogante en verwaande geaardheid was, sou dit 'n uiterste vernedering gewees het om in die vangwa na die polisie-stasie vervoer te gewees het, veral as in gedagte gehou word dat die betreding wat hy sou begaan het nie van 'n ernstige aard was nie en dit reeds uit eie beweging deur beskuldigde beëindig was toe die polisie by Mans se huis opgedaag het.

Inhegtenisneming is 'n ernstige inbraak op die
 vryheid en privaatheid van die landsburger.   Hoewel
 'n polisie-man wye magte tot inhegtenisneming het, behoort
 hulle alleen daarvan gebruik te maak as 'n dagvaarding of
 skriftelike kennisgewing om te verskyn, op redelike gronde
 onvoldoende geag word om te verseker dat die persoon sy
 verhoor sal ondergaan.   Kyk, byvoorbeeld, Hiemstra:
Suid-Afrikaanse Strafproses (3e Uitgawe) bl 77 en ook die
 uitspraak van appèlregter Schreiner in Tose v Minister of
Justice and Others, 1951(3) S A 10 op bl 17 in fin, waar
 hy dit soos volg stel:

"What I have said must not be understood
 as conveying approval of the use of ar-
 rest where there is no urgency and the

person .....

person to be charged has a fixed and known address; in such cases it is generally desirable that a summons should be used. But there is no rule of law that requires the milder method of bringing a person into court to be used whenever it would be equally effective."

Dit blyk uit die getuienis dat beskuldigde 'n besigheid in

Vereeniging bedryf het en dat sy adres met die grootste

gemak bekom kon geword het. Na my mening is dit hoogs

waarskynlik dat indien die polisie nie onnodiglik op in-

hegtenisneming aangedring het nie, die treurspel nie sou

plaasgevind het nie.

Dit sou oorbodig wees om weer eens die begrip

versagtende omstandighede nader te omskryf of om 'n kata-

logus van gewysdes waar dit gedoen is saam te stel.

Dit .....

Dit is egter nuttig om na twee gewysdes te verwys, nl.

R v Fundakubi & Ors, 1948(3) S A 810 (A) en S v Babada,

1964(1) S A 26 (A). In Fundakubi se saak behandel

appèlregter Schreiner die benadering tot die vraag of

versagtende omstandighede by die pleging van die misdryf

aanwesig was, al dan nie, en stel die volgende op bl 818:

"But it is at least clear that the subjective side is of very great importance, and that no factor, not too remote or too faintly or indirectly related to the commission of the crime, which bears upon the accused's blameworthiness in committing it, can be ruled out from consideration".

In Babada se saak stel regter Rumpff dit op bl 27 H dat

die verhoorhof

"bewus moet wees van die wetlike gevol

van .....

van 'n bevinding dat geen versagtende
omstandighede aanwesig is nie .....
en van die uiters belangrike taak waar-
mee die hof besig is".

Ek meen ook dat by oorweging van die vraag of versagtende

omstandighede aanwesig was, al dan nie, die rol van die

verhoorhof nie dié van 'n swygsame skeidsregter is nie.

Ongeag die feit of die beskuldigde of sy regsverteenvoor-

diger pertinent na enige besondere omstandigheid as synde

van versagtende aard verwys, is dit, na my mening, die plig

van die verhoorhof om al die getuienis wat namens die

Staat en die beskuldigde afgelê is met versigtigheid te

oorweeg ten einde te bepaal of die beskuldigde die aan-

wesigheid van versagtende omstandighede by 'n oorwig van

waarskynlikheid .....

waarskynlikheid bewys het.

In Babada se saak verwys regter Rumpff na die plig van die verhoorhof indien 'n beskuldigde aan moord skuldig bevind word en stel dit soos volg op bl 27 in fin

- bl 28 A:

"Die Wetgewer het dus op die Verhoorhof die plig gelê indien 'n beskuldigde aan moord skuldig bevind word, om vas te stel, eerstens, of daar omstandighede is wat betrekking kon gehad het op die geestesvermoëns of gemoed van die beskuldigde; tweedens, om te oordeel of sodanige omstandighede die beskuldigde wel beïnvloed het; en, derdens, om te oordeel of die beïnvloeding van so 'n aard was dat die beskuldigde se daad, volgens die mening van die Verhoorhof, daardeur minder laakbaar beskou word sodat die Regter nie verplig hoef te wees om die doodstraf op te lê nie."

Die eerste twee vrae, nl., 1, of daar omstandighede was wat betrekking kon gehad het op die geestesvermoëns of gemoed van die beskuldigde, en 2, of sodanige omstandighede die beskuldigde wel beïnvloed het, is gewone feite-vrae wat deur die verhoorhof beantwoord word na aanleiding van die getuienis en met inagneming van die feit dat die beskuldigde met die bewyslas beswaar is. Die antwoord op die daaropvolgende derde vraag, nl., of die beïnvloeding van so 'n aard was dat die beskuldigde se daad daardeur as minder laakbaar beskou kan word sodat die voorsittende regter nie verplig is om die doodstraf op te lê nie, is afhanklik van die mening van die verhoorhof; dit is, naamlik, 'n waarde-oordeel van morele aard wat die verhoor-

hof volgens sy eie goeddunke uitvoer

"onderworpe alleen aan die gewete van die lede van die Hof en, soos hierbo aangedui, aan die plig om nie 'n mistas-ting of ander onreëlmatigheid te begaan nie en om nie 'n bevinding te doen wat van so 'n aard is dat dit gesê kan word dat geen Hof redelikerwyse daartoe kon kom nie".

(Kyk Babada, supra bl 28 B).

Voordat ek terugkeer na die feite van die onderhawige geval, verwys ek kortliks na die bevoegdheid van hierdie hof om 'n bevinding van 'n verhoorhof dat geen versagtende omstandighede by die pleging van die moord aanwezig was nie tot niet te doen. Met 'n beroep op die uitspraak van hierdie hof in R vs Balla and Others, 1955(3)

S A 274, stel regter Rumpff hierdie hof se bevoegdheid

soos volg in Babada op bl 27 E-F:

"n Appèl teen 'n Verhoorhof se bevinding dat geen versagtende omstandighede aanwesig was nie, kan alleen slaag indien dit blyk dat die Verhoorhof by oorweging van die vraag, 'n mistasting of ander onreëlmatigheid begaan het of indien die omstandighede van so 'n aard was dat geen hof redelikerwyse tot 'n ander gevolgtrekking kon gekom het nie, dan dat versagtende omstandighede aanwesig was."

Na my mening blyk dit uit hierdie passasie dat die bevoegdheid omskrywe word met betrekking tot die derde vraag wat die verhoorhof beantwoord by die oorweging van die vraag of versagtende omstandighede by die pleging van die moord aanwesig was. Soos reeds aangedui, word dié vraag

beantwoord na aanleiding van feite wat deur getuienis of

erkenning .....
.....

erkennings daargestel is.   Indien dit in hoër beroep
 beweer sou word dat die verhoorhof wat betref sy feite-
 bevindings fouteer het, sou hierdie hof slegs geregtig
 wees om in te gryp indien hy om gegronde redes oortuig is
 dat die verhoorhof inderdaad gefouteer het.   Met ander
 woorde, die benadering is dieselfde as wat van toepassing
 is in enige appèl waar feite-bevindings van die verhoorhof
 betwis word.   Waar dit gaan om die verhoorhof se ant-
 woord op die derde vraag, egter, kan hierdie hof die verhoor-
 hof se bevinding tot niet doen slegs indien dit blyk dat
 die verhoorhof 'n mistasting of ander onreëlmatigheid be-
 gaan het of dat die gewraakte bevinding van so 'n aard is
 dat dit gesê kan word dat geen hof redelikerwyse daartoe

kon kom nie.   Waar laasgenoemde bevinding op 'n verkeerde feite-bevinding gegrond is, volg dit dat die uiteindelijke bevinding vanweë mistasting gebrekkig sou wees.

In die uitspraak van die hof a quo betreffende die aanwesigheid, al dan nie, van versagtende omstandighede word, eerstens, verwys na die verhouding tussen beskuldigde en mev Mans.   Dit is, na my mening, ten regte bevind dat die verhouding te ver verwyderd was van die skietvoorval om as versagtende omstandigheid in verband daarmee te geld.

Wat betref die vrae of hardhandige optrede deur die polisie bereken was om beskuldigde se geestesvermoëns of gemoed te beïnvloed en of dit hom inderdaad beïnvloed

het, lui die uitspraak van die hof a quo soos volg:

"Mnr. van Schalkwyk sê dat die polisie by die hantering van die beskuldigde hom aangerand het, hardhandig behandel het. Dit vrees ek kan ons nie beskou as versagting in hierdie geval nie. Die polisie het opgetree soos hulle gereg-tig was om op te tree. Wat wel gebeur het is dat die beskuldigde uit die staan-spoor uit 'n houding ingeneem het wat ge-spreek het van arrogansie en dit blyk ook uit die wyse waarop die polisie ge-antwoord het op navrae. Die feit dat die polisie, nadat hy hom begin verset het, hom met mening gevat het, kan nie na ons oordeel spanning by hom verhoog in die sin dat dit nie alleen sy geestes-vermoëns kon beïnvloed het nie, maar dat dit inderdaad dit beïnvloed het nie. Die spanning wat meegebring is, is meege-bring weens die beskuldigde se optrede."

Dit is natuurlik so dat onnodige arrestasie nie

sonder meer onwettige arrestasie is nie.

Die eerste

vraag .....

vraag is of die polisie se optrede uiteraard bereken was om beskuldigde se gemoed te beïnvloed. In hierdie verband moet onthou word dat die getuienis daarop dui dat beskuldigde 'n arrogante tipe persoon was. Na my mening was die optrede van die polisie, ondanks die feit dat dit nie onwettig was nie, nogtans van 'n aard wat bereken was om beskuldigde se geestesvermoëns en sy gemoed te beïnvloed, veral waar die polisie deur hulle optrede te kenne gegee het dat hulle die arrestasie en die opsluiting in die vangkamers met geweld sou uitvoer. Voorts, wat betref die volgende vraag, nl., of die polisie se optrede inderdaad beskuldigde se gemoed beïnvloed het, is ek van mening dat die hof a quo verkeerdelik bevind het dat dit nie die geval was nie.

Beskuldigde se eie

optrede .....

optrede het natuurlik daartoe bygedra om die spanning te laat oplaai. By oorweging van hierdie vraag moet onthou word dat dit van 'n subjektiewe aard is. Na my mening is by 'n oorwig van waarskynlikheid bewys dat die polisie se optrede, nl., om beskuldigde se arrestasie in verband met 'n oortreding wat geensins van 'n ernstige aard was nie gewelddadiglik uit te voer, sy gemoed sodanig beïnvloed het dat hy sonder enige mate van vooraf beplanning en op die ingewing van die moment sy vuurwapen te voorskyn gehaal en oorledene geskiet het. Dit blyk dat beskuldigde met 'n mate van regverdiging geglo het dat 'n knuppel gebruik sou word om die arrestasie uit te voer.

Na my mening blyk dit dus dat die verhoorhof 'n

mistaking .....

mistasting begaan het waar die vraag of versagtende omstandighede aanwesig was beantwoord is op die grondslag dat die polisie-optrede nóg bereken was om die beskuldigde se gemoed te beïnvloed nóg dit inderdaad beïnvloed het.

Wat betref die vraag of drank beskuldigde se geestesvermoëns of gemoed beïnvloed het lui die uitspraak van die hof a quo soos volg:

"Daar is gepraat van drankies wat geneem is. Daar is niks in die getuienis êrens wat aandui dat hierdie drankies die beskuldigde enigsins beïnvloed het nie. Dit kom nie van hom nie, dit kom nie van mev. Mans nie, dit kom van niemand en om te wil aanvaar dat die twee of drie drankies wat hy en sy broer Koos gedrink het hom enigsins in die omstandighede waarin hy homself bevind het kon beïnvloed het, sou blote spekulasie wees."

Na my mening dui die getuienis nie daarop dat drank, as
 alleenstaande omstandigheid, beskuldigde se gemoed in 'n
 wesentlike opsig beïnvloed het nie. Dit moet, egter,
 in gedagte gehou word dat uiteindelik gevra word wat die
 kumulatiewe uitwerking was van die verskeie omstandighede
 wat 'n beskuldigde se gemoed beïnvloed het. Na my
 mening kan drank nie geheel-en-al uitgeskakel word nie.
 Die verhoorhof het blykbaar konstabel Wright se getuie-
 nis dat beskuldigde vir hom as "aangeklam" voorgekom het
 oor die hoof gesien.

Dit blyk dus dat, soos hierbo aangedui is, die
 verhoorhof 'n mistasting begaan het, en dat die bevinding
 dat daar geen versagtende omstandighede by die pleging

van .....

van die moord aanwesig was nie, tot niet gedoen moet

word. Na my mening behoort die verhoorhof te bevind het

dat versagtende omstandighede inderdaad by die pleging

van die moord aanwesig was, en dat die beïnvloeding van

beskuldigde se gemoed van so 'n aard was dat die handeling

van die beskuldigde as minder laakbaar beskou kan word.

✓ Dit volg dat die appèl slaag, en dat die uit-

spraak van die hof a quo verander word na een van skuldig

aan moord met versagtende omstandighede.) Die advokate

wat namens die beskuldigde en die Staat opgetree het was

dit eens dat dit vanpas sou wees vir hierdie hof om 'n

gepaste vonnis op te lê, in stede daarvan om die saak na

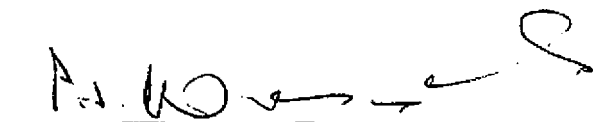
die voorsittende regter van die hof a quo vir vonnis-op-

legging .....

legging terug te verwys. Ondanks die feit dat vertende omstandighede by die pleging van die moord aanwesig was, moet die misdaad nogtans in 'n ernstige lig beskou word. Na my mening is 'n gepaste straf een van 10 jaar gevangenisstraf wat samelopend sal wees met die 5 jaar gevangenisstraf wat ten aansien van die poging tot moord beveel is.

Die bevinding van die hof a quo dat geen versagtende omstandighede by die pleging van die moord aanwesig was nie word tot niet gedoen, en word beskuldigde se skuldigbevinding verander na een van skuldig aan moord met versagtende omstandighede. / Die straf word verander na een van 10 jaar gevangenisstraf wat samelopend sal wees met die vyf jaar gevangenisstraf wat ten aansien

van die poging tot moord beveel is.

A handwritten signature in dark ink, appearing to read 'P. J. Wessels', with a horizontal line underneath the first part of the signature.

P J WESSELS, AR

Viljoen, AR
Galgut, Wn AR
James, Wn AR
Nicholas, Wn AR

) Stem saam